

търчалъ до Адската Долина (Джендемъ-Дере), дѣто гора съ гора почти се срѣщатъ, а не могатъ да се цѣлунатъ. Тукъ мечката, исправена на два крака, бързала къмъ берлогата си. Стефанъ се прицѣлилъ, спусналъ петела на шишинето, барутътъ пламналъ и куршумътъ ударилъ мечката подъ сърдцето, но сърдцето не пробилъ. Мечката захванала да реве; Стефанъ отъ коня и така ловко я мушналъ съ милошовскійтъ ятаганъ, щото разрѣзалъ сърдцето прѣзъ срѣдата. Мечката се грухнала на земята, той я одралъ, натикалъ мършата въ пропастьта, мѣтналъ се на Сивка съ кожата и прѣпусналъ напѣдъ вѣтара, и до-търчалъ дома си, като испрѣварилъ вѣтара. Сотирскійтъ народъ изгубилъ диритѣ и нищо не намѣрилъ. Захванали тогава тѣ да говорятъ по-между си, че това не било мечката отъ Кушъ-Буваръ, а мечката отъ пещерата; старецътъ само се подсмивалъ подъ мустакъ.

— Поплювковци, май съ поплювковци, нито единъ съ тѣхъ не може и да си помисли да бѣде хайдутинъ, развѣ противъ такива, каквито сж тѣ самитѣ. Ако да не бѣхх монѣ сто и единадесетъ години—защото очитѣ ми сж още острогледни и ржката вѣрна, и Сивко пѣргавъ—ако стапѣше нужда можахъ да бѣдх и хайдутинъ и юнакъ.

Стефанъ въповѣда да донесжтъ мечешката кожа и я хвърли като подарѣкъ при краката на сотника.

Всичкитѣ мжжѣ слугуваха при казацитѣ и нито единъ отъ тѣхъ не отиде при стоящитѣ подъ караулъ разбойници; тѣ ходѣха съ наведени на долу очи и съ кръстосани на гърди ржцѣ. Но женитѣ излѣзоха изъ къщи; като се навеждаха и кривяха задъ плетината и оградитѣ, тѣ отидоха да подслушатъ разговоритѣ на хайдутитѣ съ казацитѣ, въ случай ако между тѣхъ се захванеше бесѣда.

Голѣмийтъ огънь гори и свѣти силно, като че ли дражни мѣсечината: нейната свѣтлина е блѣдна и студена, а огънятъ пламти свѣтло и горѣщо. Димътъ се издига високо надъ искритѣ и надъ пламацитѣ, и лѣти къмъ мѣсецътъ за да го постопли. Около огънятъ, полусѣдишкомъ, полулѣжешкомъ, сж расположиха вързанитѣ хайду-